

Sygn. akt III C 683/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irma Lorenc
Protokolant:	Michał Barczyk

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2016 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa G. P.

przeciwko (...) Spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz powoda G. P. kwotę 3.066 zł (trzy tysiące sześćdziesiąt sześć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 maja 2013 r. do dnia zapłaty;

II. nakazuje zwrócić powodowi od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 16,92 zł (szesnaście złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) tytułem niewykorzystanej części zaliczki;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.254,08 zł (jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt cztery złote osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt III C 683/15

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 19 listopada 2014 r. G. P. wniósł o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 3.066 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 6 maja 2013 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu żądania pozwu G. P. podniósł, że w wyniku kolizji z dnia 30 marca 2013 r. doszło do uszkodzenia należącego do niego pojazdu marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...). Sprawca kolizji był ubezpieczony, w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego, w (...) S.A. z siedzibą w W..

Koszt naprawy pojazdu określony został przez G. P. na kwotę 6.090,91 zł brutto, z której to kwoty (...) S.A. z siedzibą w W. wypłaciła powodowi 2.824,84 zł.

W dalszej części pozwu powód wywodził, iż celem umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest zapewnienie poszkodowanemu wynagrodzenia szkody poprzez przyjęcie przez ubezpieczyciela zobowiązań odszkodowawczych ubezpieczającego, a nadto, że przysługujące poszkodowanemu roszczenie odszkodowawcze obejmuje rzeczywisty koszt jego naprawy, czyli świadczenie, które pozwoli przywrócić pojazd do stanu odzwierciedlającego w pełni ten, jaki istniał przed zdarzeniem szkodowym.

W dniu 17 grudnia 2014 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (ówczesna sygnatura akt III Nc 6841/14).

Pozwana (...) S.A.

z siedzibą w W. zaskarżyła nakaz zapłaty sprzeciwem, wskazując w jego uzasadnieniu, że odszkodowanie wypłacone powodowi w pełni rekompensuje szkodę poniesioną w wypadku komunikacyjnym i jest wystarczające do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody. Ponadto zakwestionowała kalkulację naprawy pojazdu przedstawioną przez powoda w toku postępowania likwidacyjnego, w tym w zakresie stawek za pracę warsztatu naprawczego, jak i w zakresie danych dotyczących zużycia części zamiennych uszkodzonego pojazdu. Pozwana wniosła również o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

W toku dalszego postępowania strony nie modyfikowały swych stanowisk procesowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 marca 2013 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...), którego właścicielem jest G. P..

W dniu zdarzenia sprawca kolizji był ubezpieczony, w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem pojazdu mechanicznego, w (...) S.A. z siedzibą w W..

W wyniku kolizji w samochodzie zostały uszkodzone drzwi przednie prawe.

Okoliczności niesporne, a nadto dowód:

- dowód rejestracyjny k. 67-68
- protokół szkody k. 69-71
- dokumentacja fotograficzna - płyta k. 73
- dokumentacja w aktach szkody – płyta k. 95

Powód zgłosił w dniu 2 kwietnia 2013 r. szkodę w swym pojeździe pozwanemu, który w oparciu o kosztorys ustalił koszt naprawy tego pojazdu na kwotę 1.593,84 zł netto (brutto 1.960,42 zł), powiadamiając o tym powoda pismem z dnia 4 kwietnia 2013 r. W dniu 16 kwietnia 2013 r. pozwany wydał decyzję o przyznaniu powodowi odszkodowania za przedmiotową szkodę w wysokości 1.593,84 zł i taką też należność wypłacił powodowi.

Powód, pismem z dnia 19 kwietnia 2013 r., wniósł odwołanie od powyższej decyzji, załączając kosztorys naprawy pojazdu sporządzony przez (...) Oddział w S., opiewający na kwotę 6.203,79 zł. Kosztorys ten następnie został zweryfikowany do kwoty 6.489,18 zł.

Pozwany nie znalazł podstaw do zmiany swej decyzji, o czym powiadomił powoda w piśmie z dnia 10 maja 2013 r.

Dowód:

- kosztorys z dnia 3.04.2013 r. k. 18, 72

- pismo z dnia 4.04.2013 r. k. 19
- decyzja z dnia 16.04.2013 r. k. 20
- dane kontaktowe k. 21
- pismo powoda z dnia 19.04.2013 r. k. 22
- kosztorys z dnia 18.04.2013 r. k. 23-25
- kosztorys z dnia 9.05.2013 r. k. 26-28
- pismo pozwanego z dnia 10.05.2013 r. k. 29
- zgłoszenie szkody k. 64-66
- dokumentacja w aktach szkody – płyta k. 95

W tej sytuacji powód zwrócił się do J. K. z (...) Biuro (...) w S. o pomoc w dochodzenia należnego odszkodowania, któremu udzielił w tym celu pełnomocnictwa. Z upoważnienia powoda jego pełnomocnik wystąpił do rzeczoznawcy z zakresu techniki samochodowej S. M. o określenie kosztów naprawy pojazdu. Na podstawie opinii rzeczoznawcy, koszt naprawy pojazdu został ustalony na kwotę 6.090,91 zł brutto. Pismem z dnia 18 listopada 2013 r. pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do dopłaty kwoty 4.497,07 zł tytułem odszkodowania.

Pozwany nadal nie znajdował podstaw do zmiany stanowiska, czemu dał wyraz w piśmie z dnia 28 kwietnia 2013 r.

Dowód:

- pełnomocnictwo k. 30,31-32
- kalkulacja z dnia 22.09.2013 r. k. 33-36
- wezwanie do zapłaty k. 37-39
- potwierdzenie doręczenia k. 40
- pismo pozwanego z dnia 28.11.2013 r. k. 41
- dokumentacja w aktach szkody – płyta k. 95

Prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 15 lipca 2014 r. wydanym w sprawie o sygn. akt III Nc 3191/14 tut. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.231 zł, tytułem części odszkodowania za przedmiotową szkodę. Należność ta została powodowi wypłacona.

Okoliczności niesporne, a nadto dowód:

- odpis nakazu zapłaty k. 42

Koszt naprawy pojazdu powoda w związku ze szkodą z dnia 30 marca 2013 r. przy uwzględnieniu naprawy w warsztatach nieautoryzowanych na terenie S. i okolic wynosi 5.930 zł brutto. Pojazd nie został naprawiony.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego k. 103-119

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione.

Żądanie powoda ma charakter odszkodowawczy i znajduje oparcie w przepisach art. 822 § 1 i 2 k.c., art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 436 § 1 k.c. i art. 415 k.c.

Zgodnie z treścią przepisu art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Z przepisu art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wynika, że odszkodowanie, które zakład ubezpieczeń, w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zobowiązany jest wypłacić poszkodowanemu, ustala się w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, jeżeli są oni zobowiązani do odszkodowania za szkodę wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu. Zgodnie natomiast z art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody, jeżeli taki jest wybór poszkodowanego, powinno nastąpić przez przywrócenie stanu poprzedniego.

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego oznacza zaś doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem; w razie pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu oraz wyglądu sprzed wypadku (vide uchwała SN z dnia 12.04.2012 r., sygn. akt II CZP 80/11). Przy czym przesłanką powstania obowiązku świadczenia przez ubezpieczyciela z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest więc sam stan odpowiedzialności cywilnej ubezpieczonego za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, a nie fakt uprzedniego jej naprawienia (vide wyrok SN z dnia 12 lutego 2004 r., sygn. akt V CK 187/2003).

Wskazać w tym miejscu należy, że w niniejszej sprawie odpowiedzialność pozwanego za szkodę powstałą w pojeździe powoda w wyniku zdarzenia z dnia 30 marca 2013 r., a także zakres uszkodzeń pojazdu powoda w związku z tym zdarzeniem nie były przedmiotem sporu – spór ten dotyczył wyłącznie wysokości należnego powodowi z tego tytułu odszkodowania.

W celu rozstrzygnięcia tej okoliczności spornej w toku procesu przeprowadzony został dowód z opinii biegłego sądowego, który to biegły ustalił, że koszt naprawy pojazdu marki O. (...), należącego do G. P., w związku z przedmiotową szkodą w nieautoryzowanych zakładach naprawczych na terenie S. i okolic wynosi 5.930 zł brutto, jednocześnie kwota ta jest wystarczająca do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku.

Pozwana, pomimo zobowiązania, nie zgłosiła żadnych zastrzeżeń do treści opinii biegłego, w tym do ustalonej przez biegłego wartości i zakresu naprawy pojazdu. Powód zaś wprost wskazał, że opinii biegłego nie kwestionuje. W tych okolicznościach Sąd mając na uwadze, że opinia została sporządzona zgodnie ze zleceniem, a także fakt, iż ustalenia i wnioski biegłego znajdują oparcie w materiale dowodowym sprawy i nie stoją w sprzeczności z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego, uznał opinię za przydatną do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

W oparciu o powyższą opinię Sąd uznał, iż koszty niezbędne do przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed szkody, a tym samym należne powodowi odszkodowanie zamyka się kwotą 5.930 zł brutto, bowiem w toku postępowania pozwany nie wykazał, by powód był podatnikiem podatku VAT i miał możliwość odliczenia podatku VAT o kwotę podatku naliczonego przy nabyciu pojazdu.

Zważywszy, że z tej kwoty pozwany wypłacił powodowi kwotę 1.593,84 zł przyznaną w decyzji z dnia 16 kwietnia 2013 r. i kwotę 1.231 zł zasądzoną nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie III Nc 3191/14, do zapłaty pozostaje kwota 3.105,16 zł, z której to kwoty powód dochodził w niniejszym postępowaniu 3.066 zł. Sąd granicami pozwu był związany, zatem uwzględnił żądanie powoda w rozmiarze przez niego zgłoszonym w tym postępowaniu.

Wskazać należy, iż okoliczności faktyczne niniejszej sprawy zostały ustalone nie tylko w oparciu o opinię biegłego sądowego, ale i dokumenty prywatne, z których wnioski dowodowe zgłosiły strony, przy czym - za wyjątkiem kalkulacji sporządzonych na zlecenie stron, których wnioski nie znalazły odzwierciedlenia w opinii biegłego - dowody te Sąd uznał za wiarygodne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda żadaną kwotę wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 6 maja 2013 r. do dnia zapłaty.

Roszczenie w przedmiocie odsetek znajdowało swoje oparcie w treści przepisu art. 359 § 1 k.c., art. 481 § 1 i 2 k.c., art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Dłużnik popada w opóźnienie jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia (vide wyrok SN z dnia 22 października 2003 r., sygn. akt II CK 146/02). Ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z treści zgłoszenia szkody, zawiadomienie to pozwana otrzymała 2 kwietnia 2013 r., a zatem winna spełnić świadczenie najpóźniej w dniu 2 maja 2013 r., a skoro tego nie uczyniła od dnia następnego, pozostaje w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia pieniężnego. Sąd będąc związany granicami pozwu, odsetki ustawowe za opóźnienie, zasądził od daty wskazanej przez powoda, tj. od dnia 6 maja 2013 r.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd miał na względzie, wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca spór ma obowiązek zwrócić przeciwnikowi koszty jakie poniósł on w związku ze skierowaniem sprawy na drogę sądową.

Na zasądzoną kwotę kosztów procesu składają się opłata od pozwu w kwocie 154 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz kwota 483,08 zł wykorzystana z zaliczki wpłaconej przez powoda w wysokości 500 zł na pokrycie kosztów opinii biegłego. Pozostałą, niewykorzystaną część zaliczki, tj. kwotę 16,92 zł nakazano zwrócić powodowi na podstawie art. 81 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1025 ze zm. – tekst jednolity).